

Minningarorð

Minningarorð um Leiv Vang

Nýggjarsaftan hoyrdist, at Leivur Vang var deyður. Danmark, 84 ára gamal (29.8.1913-28.12.1997).

Ætt hansara

Ta var jarðarbrúktu hoyrván enn í dag. Men ta er eina og nu var munur á góðum, og ikki er yvir at dýlja, at garðurin í óvuru Sýngjøgurðum var millum Leiv og Leif.

Leivur var nýstygur av sjey systkjum. Elsti bróðrin var Eivind (1.10.1902-11.5.1920). Elsta systirin var Mia (21.5.1904-3.10.1941).

Viðmerkingar

Opíð skriv til Føroya Løgting viðvíkjandi Oljulóggávuni

Uppkotið til lótgjælog um kolvetnisvirksemi hjá Oljuraðleggingarnevndini sigur í § 10, at reglur verða settar í loyvinum um bruk av færoyiskum arbeiðsmegi, veitingum og tænastum frá færoyiskum fyrirkjæm, um-

Minnist til smáfuglarnar



hunn á garðinum Ulvald við Karup í Jutlandi, og í november 1937 for hann á landbúnaðarskúla í Tans við Roskilde. Lærararnir har hildu, at hann dugdi nóg, og væl til ikki at røyna at fara inn á landbúnaðarskúlan. Har begynti hann so í september 1938, og hóast nógvar av teimum, hann gekk saman við, høvði høvði stúdentur, og yvir og aðrar góðar grundtýðingur - og dugdu væl til nýta mossa-skjólir sum denum líkt - so gjørdist hann nr fyra av teimum áttatíu næmingum til ta endaligu próvtøkuna í apríl 1941.

Skúla- og lærurá Annars var hann heima, og har høvði hann helst blívd verandi, um tað ikki var so til, at systir hansara Mia gjørdist læraranna í heimbygdini. Hon segði, at Leivur var nóg av gávirku til ta ganga heima, og hon segði, at hann skuldi sita í út at læra. Veturin 1932/33 var hann á Føroya Fólka-skúla. Ein av hinum næmingunum segði um hann, at hann segði einki, men víst alt. Síðni kom hann aftur til Kaldbak, men í 1936 fór hann á skúla í Suðurlandi. Tað er møguligt, at hann longu ta fekk alik til lykka málið, sum hann lærði til tita og arbeiddi við alla sine tíð.

Skrivari á Føroya Búnaðarfelag

So skjott sum hann kundi koma, er heim aftur eftir kríggið, kom hann higar, og von hansara var at nýta sine vitan um landbúnaðarvirksemi. Men hvarki ta ella nakrantíð seinni var tað nakar av teimum í landsins styri, sum vísti tann allarmnata áhuga

umsetningarin hjá Búnaðarfelagnum var. Á kjóðum varð ikki spilt burtur, men varð spart upp og sett á bok. Hann dugdi sera væl gómslástyring og læt seg óngantó frusta til at binda av nógvan penging í eina stóra og óserligu varugjómala. Hann nýtti heldur óngantó útvalur Oll við skilfalklini hjá honum vistu, at ein præsar var ein præsar og hann var hildin.

Tey eru sjálvandi mong, sum undrast á, hví ið ein maður við slíkum gávinu til handilsskap ikki barsi for í holt við sína egna fyrri máli. Tí ónski er yvir at dýlja, at so høvði hann stóðst seg avbera væl. Sjálvur segði Leivur ikki nóg, men eftir allum at lotna var órsøkin tann, at hann var ein maður við einari sannferdigu. Á fólka-átváðini í 1946 greiddi hann atkvøðu fyrri loysing, og hann helt, at tað høvði tydingin fyrri tók okkara at arbeida fyrri at fáa betri umstøður hjá teimum, sum fingust við jarðarbruk í Føroyum. Hetta helt hann vera best, um felagskapurin hjá búnaðarmonnum tók sær av handini við teimum vörum, sum teir skuldu nýta. Hvussu tað gekk honum sjálvum, kom í aðru nóg.

Vokstur

I starvi sínum fyrri hesum endamáli gekk hann eftir 1957 ein virðismiklan samstarvsfelag, og tað var Karsting Rasmussen, sum tað skuldi skrivari hjá Føroya Jarðarbrúkt. Karsting gjørdist Karsting segði sjáldsama gávin til at fáa tað íggjnum, sum hann gekk inn fyrri, og samant við honum fekk Leivur mangt læra.

I skeltarunum var ringt hjá búnaðarmonnum at sleppa av við eplini, og tað sleppi búnaðarfelag og Tøðrefelag, sum Leivur og góma tey, til præsarin var hagar um varð Hetta var sjálvandi ó lítið til at halda eini fyrirkjæ gangandi við, og tað skuldi partafelag eisini reka vanliga heilsu við innluttung av grønmetti, tí harvið kundu tey kólnur, sum nýgður voru at góma eplini í, nýtast til fulnar. Leivur var ikki heilendið upp í raksturum av hesi fyrirkjæ, og gekk hon eina tíð, men for so fyrri bakka. Búnaðarfelag mátti so bert tann partafelag (70 000 kr.), sum tað høvði sett. Tað gleisligasta úrsliðt um at Karsting millum Leiv og Karsting var til Mjølkarvirkni Búnaðarvanna Fyri at fáa eina slíka fyrirkjæ í lag krevet nakad av eggingini, og ta so Karsting til, at Búnaðarfelag fekk eina trúð í



Jacob Pauli Leif Chung í Skátalíri

Huglag tengt á tinni dáttligu fráferð

Tey siga, at trúgv er einfaldt at ein eykónnir daran tey tosa, tara og biðja og siga, tey harnast so sanan. Men hittu tey iskaldri nánagest, ið óboðin trína í dyr og hugan frívair í deyðans leinkur og óngum hann svarar, hví heldur hann spyr.

Hann tekur um salma kværtrúak og lesur um áuddrattin, heimurni kennist so ræðslutýngdur. Tað stendur um megi og matin. Umgráður av hvarandi molloyvissvirkri, har hjartasta ljós er kamt at homa, og feruleikin er svartasta blóm, nu burtur ur jarði hvær fagra sta blóm.

Kunnu vit hugsa tann tankan til enda, hvat tað er at missa sitt barn, ta alt stógvur upp, og líkamli stórnar, og kenst honar týkjust lugdar í jarn. Sum flóðala skolar sorgin í lagnutungum feigdrali, har salarungin er trúgvast gestur í deyðamyrkursins skuggaspeili.

Tað kundi ju verð to ella og, ið hesiferð fingu boð, og ikki ein ótalak barnasul, so nýliga farn á fløg. Óskýldin fargreinað nevningssloysi, at tu, so snúið og knær, snaggliga afti fráferðin, so klasseska bugvn sum faur.

Men var liv titt atutt, var tað eydnurikt, hvar dagur ein gáva av gleði, foróldur og bróður, ið óskulu teg trevtaleyst bæði á natt og á deg. Tu vaks upp í heimi, har altid var pláss høst til sákn og til latur, men ta ið tu forst, for gleðin við, nu valdar mest tøm og býljust gratur.

So trúgvur tu gekst í sunnudagskúla og drú at tær tað, ið varð augt, tu satst undir allum og trúð so fast, tí, ið her niður í teg var læt. Við góvandi eygum og tølendi yndi, ið ikki kann metast í virði. Tu gavst okkum so nóg av minnat, sum vit all vilja takka fyrri.

Men bódu nu barn í blomulund og so av blomblóði, stunda vit all á fagnaðarfund har dagur ei dettur av deg. Har tusund ár eru sum dagur ein, har vaktarin ljós utan vaka, og tilveran aftur tann hugg og mein, og har deyðin óngan aftur skal raka.

Hvíl í fríð, min elskaði systursonur um Leiv!

Zakarias Wang

vinnu- og ferðavinnuski- skulu ein faryskt egi, verður sera tirlaft hjá færoyiskum fyrirkjæm at gera seg galandsi sum vestarar seg fílandavinnuna. Hetta eru ikki órimlig kreiv at segja, men heilt natturlig at teytr, hvi eini tjuð at seta til eina komandi vinnu ið okkara eigna landi.

at allar vörur og tænastur skulu veitast av færoyiskum øki, og einans í serligum forum skal kunna ókjast frá heim. Aður at sjálvsögð vinnu- og búskaparligum áttinum atúlar ein tílk mannugund eisini tann veruleika, at skulu oljufelagur arbeida trygt og farsaviliga við mægleika fyrri góðum sambandi við teir røttu myndugleikarnar og hoskandi fyrilíti fyrri heilu, umhvørvi, trygd og tilhugving, magu tey sita nær virkisemum, hetta einki minst um vit framhaldandi við trúvirði skul menna okkum á fleki-

er tað avgerandi fyrri færoyisk fyrirkjæ, at út-lendak olju- og veitingar-felag frá fyrsta degi veta, at allar komandi vörur, og góma tey, til præsarin var hagar um varð Hetta var sjálvandi ó lítið til at halda eini fyrirkjæ gangandi við, og tað skuldi partafelag eisini reka vanliga heilsu við innluttung av grønmetti, tí harvið kundu tey kólnur, sum nýgður voru at góma eplini í, nýtast til fulnar. Leivur var ikki heilendið upp í raksturum av hesi fyrirkjæ, og gekk hon eina tíð, men for so fyrri bakka. Búnaðarfelag mátti so bert tann partafelag (70 000 kr.), sum tað høvði sett. Tað gleisligasta úrsliðt um at Karsting millum Leiv og Karsting var til Mjølkarvirkni Búnaðarvanna Fyri at fáa eina slíka fyrirkjæ í lag krevet nakad av eggingini, og ta so Karsting til, at Búnaðarfelag fekk eina trúð í